

תת"ע 7146/07/22 - מדינת ישראל נגד ברק אזולאי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תתע"א 7146-07-22 מדינת ישראל נ' אזולאי
תיק חיצוני: 61250035013

בפני **כבוד השופט שי שלהבת**
מאשימה

מדינת ישראל
ע"י עוה"ד לי לוי

נגד
נאשמים

ברק אזולאי
ע"י ב"כ עוה"ד חיים אליה

החלטה

מונחת בפני בקשת משטרת ישראל לפסילת רישיון נהיגתו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, אליה מתנגד בא כוחו.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום בגין נהיגה בזמן פסילה.

בבקשתה הכתובה ובאמצעות באת כוחה בבית המשפט בעת הדיון שנערך בבקשה, ציינה המבקשת כי המשיב נפסל ביום 20.5.22, על ידי קצין משטרה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 יום והפקיד את הרישיון ביום 28.6.22. ביום 19.7.22, נתפס המשיב כשהוא נוהג ברכב משא פתוח עם מנוף קדמי, על אף שהודע לו דבר פסילת רישיונו.

כן צוין כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיב, בעברו 18 הרשעות תעבורתיות, הוא נהג ברכב משא עם מנוף ותלוי ועומד כנגדו כתב אישום בגין נהיגה בשכרות בגנו נפסל מנהלית מנהיגה. לגישת המבקשת, נלמדת מסוכנותו של המשיב הן מחומרת העבירה והן מעברו התעבורתי.

בא כוח המשיב מסר שאין בידו טענות בנוגע לראיות לכאורה. לדבריו לא הייתה למשיב חזקת ידיעה בנוגע לפסילתו וקיים ליקוי בכך שבעת האירוע נמסרה למשיב הזמנה לדין ולא לדיון בבפ"ת. כן טען לשיהוי בהגשת בקשתה של המבקשת וכי עבירותיו של המבקש טכניות בלבד. לעניין זה הדגיש בא כוח המשיב כי הוא נוהג על משאית מזה כ - 12 שנה, כך שעברו אינו מכביד כלל. בא כוח המבקש הפנה גם למצבו האישי של המשיב כגרוש עם שני ילדים המשלם מזונות וטען שהרכב בו נהג הנו רכבו היחידי המשמש אותו לכל צרכיו.

בהתייחסה לטענת השיהוי, ציינה בא כוח המבקשת כי טענת השיהוי אינה רלוונטית למי שנוהג בזמן פסילה ומזלזל בהחלטות שהתקבלו בעניינו.

נציגי שני הצדדים הפנו אותי לפסיקה רלוונטית תוך שחלקו על המסקנות שניתן להסיק מחלקה.

בסיום הדיון, מסרה לי בא כוח המבקשת את תיק החקירה ובא כוח המשיב הגיש פסקי דין התומכים בטענתו.

דין

כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון במסגרת בש"פ 7399/00 לחמי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 577:

השאלה העיקרית שעל בית-המשפט להשיב עליה בבואו להחליט בבקשה לפסול רישיון של נהג, לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], היא אם נהיגתו של אותו נהג מסכנת את הציבור (עיינו, בין היתר: בב"ש 540/86 דורי נ' מדינת ישראל [1]; בש"פ 5757/96 חיה נ' מדינת ישראל [2]; בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל [3]). בבואו להשיב על השאלה עליו להקדים ולהשיב על כמה שאלות משנה: אם יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנהג; אם מעידות נסיבות התאונה על כך שאופן נהיגתו מסוכן; אם מדובר באירוע בעל אופי מקרי או בדרך התנהגות אופיינית; אם מעיד עברו של הנהג על כך שהוא מסוכן; אם יש גורמים אחרים הטבועים בנהג - כגון מצב בריאותו הגופנית או הנפשית - העושים אותו מסוכן. מתוך מכלול התשובות, תוך שימוש בניסיון החיים ובשכל ישר, מרכיב בית-המשפט את התמונה הכוללת שממנה מסיק הוא את מסקנתו.

בעניינינו, לא הועלו כאמור טענות לעניין רכיב הראיות לכאורה. בדיקה שנערכה לשם הזהירות העלתה שאכן קיימות ראיות שכאלה. הראיות עולות מתוך המזכרים שהוכנו על ידי השוטרים שנכחו במקום, ומתגובתו של המשיב כפי שנרשמה בעת עיכובו: "בבקשה תעזור לי אני עם 2 ילדים", תגובה אשר לא כללה הכחשה של העבירה.

בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שדומה כי נהיגה על רכב משא עם מנוף אכן מעידה על נסיבות חמורות ועל מסוכנות אפשרית. לא נעלמה מעיני טענת בא כוח המבקש לפיה מדובר ברכבו היחיד של המשיב, אך אין משמעות הדבר שיש להקל ראש בנהיגתו ברכב זה בעת פסילה.

אודה שאיני בטוח שירדתי לסוף דעתו של ב"כ המשיב באמרתו לפיה לא הייתה למשיב חזקת ידיעה בנוגע לפסילתו.

בהתאם לטופס השימוע המנהלי, שנערך ביום 20.5.22, נכח בו המשיב וקיבל את החלטת הפסילה. ביום 22.6.22, חתם המשיב בפני בא כוחו בהליך זה על תצהיר לפיו אינו מוצא את רישיון הנהיגה שלו וביום 28.6.22, בוצעה הפקדת התצהיר על ידי בא הכוח במשטרת גלילות.

לאור זאת הרי שאף אם סבר המשיב בטעות שפסילתו התחילה במועד חתימתו על התצהיר, הרי שבמועד ביצוע העבירה, טרם עברו 30 ימים ממועד זה.

יתרה מכך, בתגובתו של השיב בעת עיכובו, לא טען שאינו יודע על הפסילה ואף בטופס שימוע הפסילה המנהלית של הרכב, אשר נערך ביום ביצוע העבירה לכאורה, התייחס הנאשם לכך שיש לו ילדות קטנות, הנהיגה נערכה בשל אילוצי עבודה וסיים באמירה "עשיתי טעות".

בנסיבות אלו, הרי שדומני כי המשיב גילה את דעתו שידע בפועל על פסילתו בעת שנהג ואף אם נפלו ליקויים כלשהם בהתנהלות המשטרה בעניינו (ואיני רואה כאלה) הרי שליקויים אלו נסוגים מפני התנהלותו.

יצוין כי קצין המשטרה נמנע מאיסור שימוש ברכב נשוא העבירה לכאורה, בין השאר היות והרכב משמש לצורכי פרנסה

והתרשמות הקצין שהמשיב הבין את חומרת העבירה.

בכל הנוגע לעברו של הנאשם כמעיד על השאלה האם מדובר באירוע מקרי, אם לאו, הרי שהמשיב נוהג כאמור 12 שנים ובעברו 18 עבירות. עבירות אלו הן כולן מסוג ברירת משפט, 15 מהן בעשור האחרון ושתיים מהן נראות כמי שהתרחשו בעת נהיגה על אופנוע.

דומני כי אף אם עבר זה אינו נקי כלל וכלל, הוא אינו מעיד על מסוכנות יוצאת דופן של המשיב. פרשת הנהיגה בשכרות בגינה נפסל רישיונו של המשיב מנהלית נמצאת בפני בית המשפט ולכן לא ניתן לקחתה בחשבון בשלב זה.

בהתייחס לטענת השיהוי שהעלה ב"כ המבקש, הרי שדוגמאות להתייחסות בית המשפט העליון לנושא פער הזמנים שחולף בין סיום הפסילה המנהלית להגשת הבקשה לפסילה עד תום ההליכים ניתן למצוא לדוגמא **בשפ 5810/16 מרדכי מחר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.7.2016), נקבע:

"השאלה איזו משמעות יש לייחס להשתהות של רשויות התביעה בהגשת בקשה לפסילת רשיון של נהג שהיה מעורב בתאונה קטלנית נדונה זה מכבר בבית משפט זה (ראו למשל: בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל (29.4.1999) (להלן: עניין זיאד); בש"פ 7399/00 לחמי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 580, 577 (2000); בש"פ 3345/09 גבן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.4.2009); בש"פ 2327/08 ליפשיץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-19 (23.3.2008) (להלן: עניין ליפשיץ)). במסגרת כך נקבע כי "עובדת ההשתהות, כשהיא לעצמה, אין בה כדי להכריע, לא בשאלה אם יש יסוד מספיק להאשמות (כלשון סעיף 46 לפקודת התעבורה) ולא בשאלת מסוכנותם של הנהגים" (עניין זיאד). בצד זאת נקבע כי "לעיתים, שיהוי רב בהגשתה של בקשת הפסילה יצביע על כך כי המשיבה אינה סבורה כי נשקפת סכנה ממי שנגדו הוגשה הבקשה" (עניין ליפשיץ, בפסקה 17. ההדגשה אינה במקור). ההחלטות של הערכאות הקודמות מהוות אך יישום של הקביעות בפסיקה בעניין זה, והן אינן מעוררות שאלות בעלות חשיבות עקרונית. כמו כן, אף אם יש לשאוף לכך שכתב האישום ובקשת הפסילה יוגשו בתוך תקופת הפסילה המנהלית (ראו: בש"פ 6282/09 תראווה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.8.2009)), לא התרשמתי כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות דיון בטענות המבקש ב"גלגול שלישי", בהתחשב בנסיבות התאונה, בתוצאותיה ובכך שאין עסקין בשיהוי כבר ביותר."

במקרה זה חל עיכוב של 4 חודשים בין תום הפסילה המנהלית והבקשה לפסילה עד תום ההליכים בגין מעורבות בתאונת דרכים קטלנית.

במסגרת **בשפ 2879/21 אסף נויילנדר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.5.2021), כיבד בית המשפט העליון את החלטות בתי המשפט קמא לפיהם שיהוי בהגשת כתב אישום מהווה שיקול שיש לשקולו, אך לצד שיקולים נוספים. במקרה זה חלף כחודש ימים ממועד ביצוע עבירה נטענת של נהיגה במהירות שעולה על המותר ונהיגה בקלות ראש.

דומני כי מההחלטות האמורות, ניתן ללמוד שאין בפרק הזמן שחלף במקרנו מתום הפסילה המנהלית ועד להגשת הבקשה, בכדי לפגום בה, וודאי לא עד כדי דחייתה. ראוי כמובן כי בקשות פסילה מהסוג הנדונות בפני, תוגשנה עוד בטרם סיום הפסילה המנהלית, אך בנסיבות העניין, אין בכך כאמור בכדי להטות את הכף.

הנה כי כן לחובתו של הנהג, עומדת חומרת העבירה המיוחסת לו, נסיבות ביצוע העבירה וידיעתו המוסקת על כך

שמדובר בעבירה בעת הביצוע.

לזכותו עומד במידה מסויימת עברו שאינו מעיד על מסוכנות רבה. דבר נוסף העומד לזכותו של המשיב הנו נסיבותיו האישיות; העובדה שנהיגה משמשת כמטה לחמו וחובתו לדאוג לפרנסת בנותיו.

דוגמאות למקרים בהם התחשבו בתי המשפט בשיקולים כפגיעה שנגרמה לנהג בשל פסילת רישיונו, נסיבותיו האישיות ולעברו ניתן למצוא למשל ב - עח (חי') 23317-08-21 ג'ואד אבו ריא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.9.21), ובפת (צפת) 3202-08-17 משטרת ישראל נ' אורטל פרץ (פורסם בנבו, 5.10.17). דוגמא למקרה בו התחשב בית המשפט בצורכי פרנסה והחריג המשמש לצורכי עבודה ניתן למצוא ב עלב"ש/65/17 רב"ט י' נ' נ' התובע הצבאי הראשי (פורסם בנבו, 9.4.17).

לאור מכלול השיקולים העומדים כנגד המשיב בשקלול עם עברו ובעיקר עם נסיבותיו האישיות, החלטתי לקצוב את תקופת הפסילה כך שיפסל לתקופה של 4.5 חודשים.

מאחר ובישיבת ההקראה שנערכה למשיב במסגרת התיק העיקרי (תתע"א 7146-07-22) הסכימו הצדדים כי מותב זה ימשיך לשבת בתיק העיקרי ולאור החלטת המותב בעניין זה, הרי שבמידה ומי מהצדדים יבקש להחליף את המותב שידון בתיק העיקרי, יאותו לעשות זאת בהקדם האפשרי, על מנת לדאוג למינויו של מותב אחר מבלי שהדבר יביא לדחייה במועד הדיון.

זכות ערר כדין

ניתנה היום, י"ג אב תשפ"ב, 10 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.